

„Musíš tam mít aspoň jednoho kamaráda, když už ti v té příšerné škole žádný nezbyl,“ prohlásila o den dřív u večeře.

„Páni, díky.“ Pravda pořád bolela.

„Promiň, máš snad jiné kamarády?“

„Ne,“ zavrčela jsem a položila jsem si hlavu na stůl vedle pizzy, ze které se ještě kouřilo. Z jedné z nejpopulárnějších dívek na škole jsem se stala naprostým vyvrhelem.

„Počkej, to vlastně není pravda.“ Zase jsem se zvedla. „Mám kamarády. Chrise, Jonese, Douga a Megan. . . počítá se Megan?“

„Ne.“ Stevie zavrčela hlavou a dramaticky si povzddechla. „Nemá tě ráda. Je to Kristina nejlepší kámoška. A nikdo z nich tam navíc nebude. Je to smutné, Whisky. . . téměř tragické.“

„Nech toho, prosím. Jsem šíleně dojatá.“

„Víš, že je to důkaz toho, jak tě zbožňuju. Do školy jsem ani nevkročila, co jsem odmaturovala. Dokonce jsem si kvůli tobě obarvila vlasy. Je to velká světová láska.“ Nandala si na talíř kousek pizzy a olízla si prsty.

„A to bylo kdy? Patnáct, dvacet let zpátky?“ zakřenila jsem se a usrkla jsem si limonády. Nebylo to ani pět let. „A pořád jsi tady. . . je to. . . *téměř tragické*. . . Možná byste si s Dougem mohli najít nějaké společné bydlení jako v Golden Girls. Abyste si zavzpomínali na staré dobré časy.“

„Našlapuj opatrně, nebo brzo nebudeš mít *žádné* kamarády.“ Vrhla po mně ošklivý pohled a zakousla se do pizzy. Sotva jsem zadržovala smích. Obě jsme věděly, že naše přátelství je věčné. Naše pouto a náklonnost byly příliš pevné.

Tenhle rok byl vyčerpávající, fyzicky i psychicky. Kdybych jen tak tak neutekla hrobařovi z lopaty a nebyla dočasně paralyzovaná, ztráta mých údajných přátel by mě trápila daleko víc. Ani po několika měsících ovšem intenzita jejich onlinové i školní šikany

skoro neklesla a zdálo se, že jediný způsob, jak zvládají svůj život, je, když ničtí ten můj. Nemohla jsem se dočkat, až odsud vypadnu. Ze školy i z města, které mě v sobě drželo jako časová schránka. Nikdy jsem se nemohla vymanit z područí tragédie, skrz kterou mě tu vnímali, a už mě vyčerpávalo bojovat s jejich odsuzováním, lítostí a znechucením.

„Řídím tuto školu už dlouho.“ Ředitelka Matlinová se rozhlédla po řadách studentů a její hlas mě navrátil do přítomnosti. „A tato konkrétní třída má v mém srdci zvláštní místo. Tragická smrt Coltona Harrise představovala příliš velkou cenu, a je velké štěstí, že jsme nepřišli i o dva další studenty.“

Cítila jsem, jak se ke mně obrátily pohledy ostatních a téměř mě popálily na kůži. Jejich soucit byl zastíněný opovržením; jako by mi vypálili šarlatové písmeno na hrud, ukřižovali mě. Skoro jsem slyšela, co si myslí: *Proč přežila zrovna ona, když ten skvělý kluk, výborný fotbalista, který měl naše město proslavit, zemřel?*

Všichni s Coltonem zacházeli, jako by byl za života králem a po smrti světcem. Dokonalý, báječný člověk. Ale já znala pravdu.

Při pouhé zmínce jeho jména se mi žaludek stále stahoval bolestí. V duchu jsem se s Coltonem smířila, ale pořád ve mně jeho jméno vyvolávalo emoce a vzpomínky na ten jednoduchý a naivní svět, ve kterém jsem před nehodou žila. Zvuk jeho smíchu, obrazy jeho bezstarostného úsměvu, kvílení pneumatik, skřípění kovu, to vše mi do krve vhánělo adrenalin.

„Byl zářnou hvězdou, jejíž světlo zhaslo dřív, než mělo. Jeho čisté srdce a charakter překonával snad jen jeho fotbalový talent.“ Sklopila jsem hlavu a sevřela jsem rty. Čisté srdce? K tomu měl Colton daleko. „Měl by tu být s námi, se svými přáteli, plánovat svou budoucnost. A proto vás chci požádat, až se vydáte do světa, abyste oslavili tento velký milník, dávejte na sebe pozor.“